

7.Sygn. akt V K 30/20

1.1.WYROK

1.2. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Dobrasiewicz,

Ławnicy: Monika Bodalska, Bogumiła Szykut,

Protokolant: p.o. protokolanta sądowego Beata Jancy, sekr. sąd. Dominika Izdebska, p.o. protokolanta sądowego Oliwia Dutkiewicz,

w obecności prokuratora Mariusza Czaplńskiego, Jarosława Osińskiego

po rozpoznaniu w dniach 19 i 22 czerwca, 3 sierpnia, 2 października, 13 listopada 2020 r. i 28 lipca 2021 r.

sprawy

D. K., urodz. (...) w W., syna W. i E. z d. W.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 30.08.2019 r. przy ul. (...) w W., działając ze szczególnym udręczeniem pozbawił wolności M. K. (1) poprzez umieszczenie jej w bagażniku samochodu osobowego marki H. (...) o nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 189 § 3 k.k.

II. w dniu 16.02.2019 r. około godz. 13:19 w ruchu lądowym na drodze publicznej relacji Z. – M., gmina M., powiat koleński, województwa (...) będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 14:05 do stężenia 1,24 mg/l, o godz. 14.07 do stężenia 1,34 mg/l, o godz. 15:05 do stężenia 1,33 mg/l oraz o godz. 15:47 do stężenia 1,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka

I. **D. K.** uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt I i II, z tym, że z opisu czynu przypisanego mu w pkt. I eliminuje działanie ze szczególnym udręczeniem i czyn ten kwalifikuje z art. 189 § 1 k.k.;

II. **D. K.** za czyn przypisany mu w pkt. I z mocy art. 189 § 1 k.k. skazuje i na tej podstawie wymierza mu karę 10 / dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

III. za czyn przypisany mu w pkt. II z mocy art. 178a § 1 k.k. skazuje go i na tej podstawie wymierza mu karę 10 / dziesięciu/ pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzeka w stosunku do **D. K.** zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów w ruchu lądowym na okres 5 /pięciu/ lat;

V. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od D. K. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 /pięciu tysięcy/ zł;

VI. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. i art. 4 § 1 k.k. **D. K.** wymierza karę łączną 1 /jednego/ roku i 2 /dwóch/ miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza D. K. okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 lutego 2019 r. od godz. 13:45 do dnia 17 lutego 2019 r. do godz. 16:08 i od dnia 30 sierpnia 2019 r. od godz. 22:00 do dnia 22 czerwca 2020 r. do godz. 13:20;

VIII. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów w ruchu lądowym zalicza D. K. okres zatrzymania prawa jazdy Nr (...) od dnia 17 lutego 2019 r. do dnia 28 lipca 2021 r.;

IX. zasądza od D. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym kwotę 300 /trzysta/ zł tytułem opłaty;

X. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. Ł. O. kwotę 2 790 /dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt/ zł, w tym podatek od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	V K 30/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			

1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	D. K.	Czyn przypisany D. K. w pkt. I wyroku – art. 189 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. samodzielne wejście M. K. (1) do samochodu D. K. i zajęcie przez nią miejsca z przodu jako pasażer.	wyjaśnienia D. K.	65-66, 68-69, 88-89, 617-621, 631v-632	
zeznania M. K. (1)	98-100, 120-121, 701-704		
protokół odtworzenia monitoringu	375-376		
2. wyciągnięcie M. K. (1) przez D. K. siłą z samochodu i wepchnięcie jej do bagażnika	zeznania M. K. (1)	98-100, 120-121, 701-704	
zeznania M. R.	47, 115-117, 122-123, 664-667		
protokoły oględzin rzeczy	11-12, 34-37		
protokół odtworzenia monitoringu	377-378		
opinia wydania na podstawie	386-420		

przeprowadzonych badań z zakresu genetyki sądowej			
3. zatrzymanie samochodu przez D. K. przy ul. (...), otwarcie bagażnika i próba wydostania się z niego przez M. K. (1)	zeznania M. K. (2)	22-24, 622v-624	
4. wypuszczenie M. K. (1) z bagażnika samochodu przez D. K.	zeznania M. K. (1)	98-100, 120-121, 701-704	
1.1.2.	D. K.	Czyn przypisany D. K. w pkt. I wyroku – art. 178a § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>- podróżowanie w dniu 16 lutego 2019 r. przez D. K. drogą publiczną (...) pojazdem marki M. o nr rej. (...),</p> <p>- spostrzeżenie przez P. C., że kierujący pojazdem może znajdować się pod wpływem alkoholu z uwagi na styl jazdy oraz poinformowanie o tym przez niego dpowiednich służb,</p> <p>- zatrzymanie się D. K. na stacji paliw (...) w M. o godz. 13:20:19, a następnie wyjście o godz. 13:20:25 z samochodu i udanie się do znajdującej się tam restauracji,</p> <p>- zatrzymanie D. K. przez funkcjonariuszy Policji z KPP K.,</p>	wyjaśnienia D. K.	370, 617-621, 631v-632, 667v,	

- poddanie D. K. badaniu alkometrem na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, które wykazało znajdowanie się badanego w stanie nietrzeźwości			
zeznania P. C.	308-209, 629-630		
zeznania E. Ł.	251-252		
zeznania A. G.	296-297		
zeznania T. L.	699-700		
zeznania P. R.	700-701		
protokół badania alkometrem	246-247		
protokół oględzin rzeczy	271-274, 301-304		
opinia biegłej - specjalisty laboratoryjnej toksykologii medycznej i toksykologii sądowej A. S. oraz ustna opinia uzupełniająca	680-691, 695-698		
eksperyment procesowy	k. 933v		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	D. K.	czyn zarzucany D. K. w pkt I – art. 189 § 1 k.k.	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Pozbawienie wolności M. K. (1) ze szczególnym udręczeniem	zgromadzony w sprawie materiał dowodowy		
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1. /czyn z pkt. I	wyjaśnienia D. K.	Okoliczności tej nie kwestionował D. K. i pozostawała ona w zgodzie z relacją przedstawioną przez pokrzywdzoną oraz z zapisem nagrania z monitoringu.	
zeznania M. K. (1)	Pokrzywdzona podczas drugiego przesłuchania podała, iż samodzielnie weszła do samochodu D. K. i usiadła obok niego na miejscu pasażera. Jej zeznania w tej części pozostawały w zgodzie z wyjaśnieniami oskarżonego oraz protokołem odtworzenia monitoringu.		
protokół odtworzenia monitoringu	Nagranie z monitoringu potwierdza wersję przedstawioną zarówno przez oskarżonego, jak i pokrzywdzoną odnośnie tego, że M. K. (1) samodzielnie weszła do		

	<p>samochodu D. K. i usiadła obok niego na miejscu pasażera.</p> <p>Dowód ten nie był kwestionowany.</p>	
2.	<p>zeznania M. K. (1)</p>	<p>W toku śledztwa wskazała, iż po ok. 20 minutach jazdy D. K. zatrzymał się na poboczu drogi, wyciągnął ją z samochodu, po czym otworzył bagażnik i wepchnął ją do bagażnika, a następnie po zamknięciu go, odjechał.</p> <p>Ta część zeznań przez nią złożonych była wiarygodna odnośnie tego, że D. K. wrzucił ją do bagażnika, gdyż to znalazło potwierdzenie w innych dowodach. To zaś, po jakim czasie jazdy do tego doszło, z uwagi na stan, w jakim znajdowała się pokrzywdzona oraz występujące w jej zeznaniach sprzeczności, nie było już tak oczywiste i w tym zakresie sąd zachował znaczną ostrożność.</p>
zeznania M. R.	<p>Co prawda nie był on bezpośrednim świadkiem zdarzenia i o tym, co zaszło dowiedział się od M. K. (1), jednakże w tej części złożone przez niego zeznania były wiarygodne gdyż znalazły potwierdzenie w innych dowodach.</p>	
protokoły oględzin rzeczy	<p>W toku tych czynności w bagażniku samochodu należącego do D. K.</p>	

	<p>ujawniono ślady koloru brunatnego.</p> <p>Jest to dowód obiektywny i brak było powodów do jego kwestionowania.</p>	
protokół odtworzenia monitoringu	<p>Z dowodu tego wynika, iż o godz. 12.24 pokrzywdzona nie siedziała już na miejscu pasażera.</p> <p>Dowody te nie były kwestionowane.</p>	
opinia wydana na podstawie przeprowadzonych badań z zakresu genetyki sądowej	<p>Czynność ta potwierdziła, że ślady krwi zabezpieczone z bagażnika samochodu należą do pokrzywdzonej M. K. (1) i w sposób jednoznaczny potwierdza to, iż znajdowała się ona w bagażniku tego samochodu. Pochodzące od niej ślady DNA ujawniono również na niedopałku papierosa.</p> <p>Ponieważ był to dowód obiektywny, brak było podstaw do jego kwestionowania.</p>	
3.	zeznania M. K. (2)	<p>Świadek ten konsekwentnie opisywała sytuację, podczas której ok. godz. 13:00 przypadkowo zaobserwowała samochód, zapamiętała jego numery rejestracyjne oraz zwróciła uwagę na to, że po tym, jak samochód się zatrzymał i kierowca otworzył klapę bagażnika, w bagażniku tym, jakkolwiek nie zauważyła, czy tylna kanapa była złożona, to</p>

		<p>jednak nie miała żadnych wątpliwości, że leżała tam skulona, plecami do tyłu bagażnika, osoba i chciała się z niego wydostać, jednakże kierujący jej to uniemożliwił.</p> <p>Zeznania tego świadka były spójne i logiczne, a ponadto znalazły potwierdzenie w innych dowodach i brak było podstaw do ich kwestionowania. Z zeznań tych jasno wynika że osoba znajdowała się w bagażniku, była skulona i leżała plecami do tyłu bagażnika, co wprost przeczy temu, aby np. nie tyle siedziała ona na tylnej kanapie, co na niej leżała z nogami za przednim siedzeniem i tylko z głową skierowaną do tylnej, na skutek złożenia oparcia kanapy, bagażnikowej części pojazdu.</p>	
4.	zeznania M. K. (1)	<p>Pomimo tego, że pokrzywdzona wskazywała na różne miejsca w których do tego doszło – najpierw mówiła o tym, że 2 godziny musiała wracać do pustostanu, a następnie wskazała na to, że było to koło kiosku „tam gdzie siedziałam w chałupie” - to jednak wskazywała na to, że oskarżony ją wypuścił i okoliczność ta nie była kwestionowana.</p>	
1.1.2. /czyn z art. 178a § 1 k.k.	wyjaśnienia D. K.	<p>D. K. nie kwestionował okoliczności podróży w dniu 16</p>	

		<p>lutego 2019 r. drogą publiczną (...) pojazdem marki M. o nr rej. (...). Nie kwestionował także faktu zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji z KPP K. na terenie stacji paliw (...) znajdującej się w M.. Wyjaśnienia jego w tym zakresie pozostawała w zgodzie z relacjami innych osób przesłuchanych w sprawie.</p>
<p>zeznania P. C.</p>	<p>Naoczny świadek zdarzenia opisał sposób jazdy oskarżonego, który wzbudził u niego podejrzenie co do stanu trzeźwości kierowcy. Zeznania tego świadka były spójne i logiczne. Świadek szczegółowo zrelacjonował wszelkie istotne okoliczności zdarzenia, zachowując przy tym pełny obiektywizm.</p>	
<p>zeznania T. L.</p>	<p>Świadek funkcjonariusz Policji klarownie opisał okoliczności zatrzymania D. K. i wszystkie podjęte w związku z tym czynności. Świadek podał, iż bez wątplenia oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości – świadczyła o tym wyczuwalna od niego woń alkoholu, a także sposób wypowiedania się – oskarżony kilka razy powtarzał te same zdania. Zeznania tego świadka były wewnętrznie spójne, logiczne, a także znalazły potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych</p>	

	<p>w sprawie, w tym przede wszystkim w zeznaniach P. R., czy też protokołem z przeprowadzonego badania alkometrem.</p>	
<p>zeznania P. R.</p>	<p>Świadek, funkcjonariusz Policji dokonujący zatrzymania D. K. wskazał, że od oskarżonego wyczuwalna była woń alkoholu. Dodatkowo jego „chwiejny” sposób poruszania się wskazywał na to, że znajduje się on w stanie nietrzeźwości. Podana także, że w restauracji na siedzeniu obok oskarżonego ujawniono małą butelkę wódki, która była pełna.</p> <p>Zeznania tego świadka były logiczne i zwięzłe oraz znajdowały potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie. Dodatkowo świadek jest osobą obcą dla oskarżonego nie mającą żadnego interesu w fałszywym obciążaniu oskarżonego.</p>	
<p>zeznania E. Ł.</p>	<p>Świadek, pracownik stacji paliw w N. potwierdziła, iż oskarżony zakupił alkohol w postaci 100ml wódki.</p>	
<p>zeznania A. G.</p>	<p>Świadek, pracownik stacji paliw w P., na której wcześniej zatrzymał się D. K. wskazała, iż podczas rozmowy z oskarżonym wyczuła od niego woń alkoholu. Poinformowała także oskarżonego, iż w</p>	

		takim stanie nie powinien wsiadać do samochodu.	
protokół badania alkometrem	Z jego treści jasno wynika, że D. K. w momencie zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji znajdował się w stanie nietrzeźwości. Badania dokonano czterokrotnie w krótkich odstępach czasu o godzinie 14:05, 14:07, 15:05 oraz 15:47, a wynik wykazywał tendencję wzrostową od 1,24 mg/l przy pierwszym pomiarze do 1,41 mg/l przy pomiarze czwartym. Rzetelność i legalność pomiarów nie budziła w ocenie sądu jakichkolwiek wątpliwości.		
	opinia biegłej	Biegła wskazała, iż żadne obliczenia nie stanowią narzędzia pozwalającego odtworzyć rzeczywisty przebieg konsumpcji alkoholu przez oskarżonego, nie mniej jednak podała także, że wysoce nieprawdopodobne jest spożycie przez oskarżonego ok. 0,5 litra wódki w czasie od zatrzymania pojazdu przez oskarżonego do jego opuszczenia.	
eksperyment procesowy	Z dowodu tego wynika, iż wypicie 0.5 l wody z butelki plastikowej zajęło oskarżonemu ponad 8 sekund.		

<p>protokoły oględzin rzeczy</p>	<p>Dowody te potwierdzają obecność D. K. zarówno na stacji paliw w K., jak również na stacji paliw w N. oraz to, co i w jakim czasie tam robił.</p> <p>Są to dowody obiektywne i brak było powodów do ich kwestionowania.</p>		
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>czyn I</p>	<p>wyjaśnienia D. K.</p>	<p>Niewiarygodne były wyjaśnienia oskarżonego, w zakresie w którym zaprzeczył jakoby wpełchnął M. K. (1) do bagażnika samochodu. Wyjaśnienia bowiem w tej części były sprzeczne z zeznaniami przypadkowego świadka zdarzenia, z pozostającymi w tej części w zgodzie zeznaniami pokrzywdzonej a także z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. Złożenie w samochodzie oparcia tylnej kanapy praktycznie uniemożliwia zajęcie z tyłu miejsca siedzącego, a przede wszystkim, gdy oskarżony się zatrzymał, i co zaobserwowała bezstronna osoba, nie</p>	

		<p>podszedł do tylnych, bocznych drzwi samochodu, tylko do klapy bagażnika i uniemożliwił wyjście pokrzywdzonej z samochodu, z czego jasno wynika, że doskonale wiedział on o tym, że znajduje się ona w bagażniku, a nie w tylnej części pojazdu, z którego mogłaby swobodnie wysiąść.</p>	
czyn I	zeznania M. K. (1)	<p>Niewiarygodne były zeznania pokrzywdzonej w części, w której wskazała, iż w dniu zdarzenia podjechał do niej D. K. i nic do niej nie mówiąc od razu wepchnął ją do bagażnika samochodu. Zeznania te bowiem stały w sprzeczności z protokołem odtworzenia monitoringu jak i z wyjaśnieniami oskarżonego.</p> <p>Niewiarygodne były także zeznania złożone przez pokrzywdzoną przed sądem, albowiem były one niespójne, a ponadto miejscami wewnątrz sprzeczne.</p> <p>Pokrzywdzona, zasłaniając się niepamięcią raz wskazywała, że jak znajdowała się w bagażniku, to była bita przez oskarżonego „tak że miała całą twarz rozwaloną”, by po kilku minutach wskazać, że została uderzona tylko raz, na skutek czego doznała uszkodzenia górnej wargi. Ponadto w toku śledztwa mówiła, że została</p>	

uderzona po tym, jak samochód się zatrzymał i nie mówiła o tym, aby samochód zatrzymał się więcej niż jeden raz. Z tego logicznie wynika, że miała zostać uderzona w momencie, gdy M. K. (3) widziała zatrzymujący się samochód. Ta osoba takiego uderzenia jednak nie potwierdziła.

Dlatego pomimo tego, iż w wyniku oględzin ciała pokrzywdzonej ujawniono rozcięcie górnej lewej części wargi, nie mniej jednak nie wykluczone jest, iż pokrzywdzona mogła doznać tych obrażeń w innych okolicznościach aniżeli przez nią wskazanych.

Nieprawdziwe były również twierdzenia, jakoby podczas składania zeznań w śledztwie znajdowała się pod wpływem alkoholu, albowiem zeznaniom w tej części przeczą zeznania przesłuchujących ją funkcjonariuszy Policji.

Nie sposób pominąć także i tego, że zeznania świadka odnośnie jej czasu pozbawienia wolności przez oskarżonego także nie były tożsame. Pokrzywdzona bowiem raz wskazywała, że w bagażniku spędziła pół dnia, by za chwilę wspomnieć o 4 godzinach pozbawienia wolności. Myliła również, o czym była już mowa, miejsce, w

		<p>jakim wypuszczona została z samochodu.</p> <p>Zeznania złożone przez pokrzywdzoną nie wskazywały również na to, aby pozbawienie jej wolności wiązało się ze szczególnym jej udręczeniem. Co prawda na rozprawie pokrzywdzona podnosiła to, iż obawiała się, że może się udusić, jednakże czegoś takiego nie sygnalizowała wcześniej i nie można było tej okoliczności przyjąć za udowodnioną i to niezależnie od istniejących wówczas warunków atmosferycznych.</p> <p>W akcie oskarżenia również nie wskazano na to, w czym należało upatrywać tego szczególnego udręczenia, a co za tym idzie sąd nie mógł przyjąć tej okoliczności za udowodnioną.</p>	
czyn I	zeznania M. R.	<p>Niewiarygodne były zeznania świadka złożone przed sądem, w zakresie, w jakim pozostawały w sprzeczności z wcześniejszymi jego zeznaniami. Ponadto zeznania te były wewnętrznie sprzeczne i niespójne. M. R. przed sądem zmieniał swoje zeznania, co do zdarzenia z udziałem M. K. (1). Świadek zdając sobie sprawę z odmienności swoich zeznań, wskazał, iż składając zeznania w</p>	

		postępowaniu przygotowawczym był w ciągu alkoholowym, a ponadto został przymuszony przez przesłuchujących go funkcjonariuszy do złożenia podpis pod tymi zeznaniami, co w ocenie sądu, nie znajduje żadnego potwierdzenia.	
czyn I i II	zeznania A. W. – k. 18-19, 621v	Świadek jako osoba najbliższa dla oskarżonego skorzystała z przysługującego jej prawa do odmowy składania zeznań.	
czyn I	zeznania E. S. (1) /k. 20-21, 622v/, S. S. /k. 28-29, 621v-622/, J. S. /k. 31/.	Świadkowie nie posiadali wiedzy na temat zdarzenia objętego zarzutem.	
czyn I	zeznania H. W. /k. 722v-723v/, J. D. /k. 723v-725/	Świadkowie nie byli przesłuchiwani na okoliczność zarzutu postawionego oskarżonemu. Ich zeznania dotyczyły okoliczności związanych z przesłuchaniem na etapie postępowania przygotowawczego pokrzywdzonej M. K. (1).	
czyn II	wyjaśnienia D. K.	Niewiarygodne były wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim wskazał, iż nie kierował samochodem w stanie nietrzeźwości. Wyjaśnienia w tej części bowiem pozostawały w sprzeczności z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie.	

Niewiarygodnie były także wyjaśnienia oskarżonego na temat miejsca spożycia przez niego alkoholu. Przed sądem D. K. wskazywał, że po dotarciu na stację paliw wszedł do znajdującej się tam restauracji, gdzie zamówił zupę, po czym wyszedł do samochodu i wypił tam 0,5 l wódki i 2 małe butelki wódki, tzw. „setki”.

Po odtworzeniu nagrania z monitoringu ze stacji paliw (...), z którego wynikało, iż od momentu opuszczenia samochodu do czasu odjazdu razem z funkcjonariuszami Policji ponownie nie wsiadał już do samochodu, dostrzegając sprzeczność między swoimi wyjaśnieniami a odtworzonym nagraniem, wskazał, że alkohol wypił zaraz po zatrzymaniu się na stacji paliw. Dodatkowo wskazał, że małe butelki wódki, tzw. setki wypił będąc w restauracji.

Obie wersje prezentowane przez oskarżonego pozostawały w sprzeczności ze zgromadzonymi w sprawie dowodami, w szczególności z zeznaniami świadków, nagraniem z monitoringu, opinią biegłej, a także z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania.

Wyjaśnień oskarżonego odnośnie spożycia przez

niego alkoholu w samochodzie zaraz po zatrzymaniu się na stacji paliw nie potwierdził także przeprowadzony na rozprawie eksperyment procesowy, który miał na celu sprawdzenie czasu potrzebnego oskarżonemu na wypicie 0,5 l wody. Skoro wypicie wody w takiej ilości zajęło oskarżonemu ponad 8 sekund, to nieprawdopodobne jest, aby wypił on 0,5 litra wódki w czasie 6 sekund, tym bardziej, że przed przystąpieniem do spożywania wody oskarżony wiedział o tym, że czas tego zostanie zmierzony, odkręcił butelkę, a podczas picia wody ścisnął butelkę zwiększając tym samym tempo wypływu z niej wody.

Ponadto przebieg zdarzenia jak i wyjaśnienia złożone przez oskarżonego nie wskazywały na konieczność tak szybkiego spożycia przez niego alkoholu, z czego logicznie wynika, iż tej treści wyjaśnienia złożone przez oskarżonego miały na celu jedynie uniknięcie przez niego odpowiedzialności karnej, a nie przedstawienie rzeczywistego przebiegu zdarzenia.

Z kolei wyjaśnień odnośnie spożycia alkoholu w restauracji nie potwierdzają chociażby

		<p>zeznania E. Ł., czy też P. R., który zeznał, że ujawniona w restauracji na siedzeniu obok oskarżonego mała butelka wódki była pełna.</p> <p>Dlatego też o ile wyjaśnienia oskarżonego w zakresie tego, iż podczas jazdy przeszkadzał mu pies, wcześniej wyczuwalna od niego woń pochodziła od spożytego przez niego lekarstwa, a stan techniczny samochodu uniemożliwiał mu dalszą jazdę, czemu zresztą później zaprzeczył, mogły być wiarygodne, to jednak to, iż spożył on alkohol zaraz po zatrzymaniu się samochodu, zupełnie nie było wiarygodne.</p>	
czyn II	zeznania A. J. – k. 248-249, 628v-629	Nic nie wniosły do sprawy zeznania świadka, pracownika stacji paliw w N.. Świadek bowiem nie był w stanie nic powiedzieć zarówno na temat zachowania oskarżonego, jak również na temat zakupu przez niego alkoholu.	
czyn II	zeznania E. S. (2) – k. 248, 627v-628v	Zeznania te nie miały większego znaczenia dla sprawy.	
		Pozostałe dowody ujawnione w toku rozprawy sądowej nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia zarzutów postawionych D. K..	

3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	III.	D. K.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>D. K. bez wątpienia zrealizował znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., kiedy to znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki M. o nr rej. (...). Zachowanie oskarżonego było umyślne i objęte zamiarem bezpośrednim. Oskarżony bowiem będąc osobą dorosłą, posiadając prawo jazdy i przed otrzymaniem uprawnień do kierowania pojazdem przeszkoloną w zakresie zasad bezpieczeństwa i przepisów o ruchu drogowym, podejmując się prowadzenia w ruchu lądowym samochodu po spożyciu alkoholu i wiedzą, że nie wolno prowadzić go w stanie po jego spożyciu, z pewnością miał zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chciał go popełnić. Jednocześnie jako osoba</p>			

uzależniona od alkoholu, oskarżony musiał mieć świadomość skutków jakie może mieć spożycie alkoholu.			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	II.	
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>D. K. swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 189 § 1 k.k. kiedy to w dniu 30 sierpnia 2018 r. pozbawił wolności M. K. (1) umieszczając ją w bagażniku samochodu osobowego marki H. (...) o nr rej. (...) po czym woził ją tym samochodem wbrew jej woli. Postępując w ten sposób oskarżony pozbawił ją możliwości zmiany miejsca przebywania, przemieszczania się i realizacji w tym zakresie swobodnej decyzji woli. Oskarżony działał umyślnie i z zamiarem bezpośrednim.</p> <p>Wbrew twierdzeniom prokuratora zachowanie D. K. wobec M. K. (1) nie wyczerpało znamion kwalifikowanego typu przestępstwa z art. 189 k.k, tj.</p>			

pozbawienie jej wolności nie nastąpiło z tzw. szczególnym udręczeniem. Jak wskazuje się w orzecznictwie przez pojęcie "szczególne udręczenie" rozumie się takie warunki i okoliczności uwięzienia, które stwarzają dla ofiary dolegliwość znacznie większą od tej, jaka wynika z samego faktu pozbawienia wolności / gdy przekracza miarę "zwykłego" pozbawienia wolności/. Przykładowo wskazuje się, że szczególne udręczenie może być wynikiem znęcania się fizycznego lub moralnego nad pokrzywdzonym, głodzenia go, bolesnego związania, itp. /zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKa 87/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 07 października 2014 r., sygn. akt II AKa 177/14/. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby oskarżony znęcał się fizycznie lub psychicznie nad pokrzywdzoną. Samo zamknięcie pokrzywdzonej wbrew jej woli w bagażniku samochodu i przewożenie przez pewien czas nie może być za takie uznane.

4. **KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i**

<i>środki związane z poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. K.	II.	II.	<p>Przesłanki wskazane w art. 53 k.k., z tego odnośnie poszczególnych czynów, w szczególności:</p> <p>na niekorzyść oskarżonego przemawiał:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, - rodzaj dobra prawnie chronionego, w które godziło jego zachowanie, - fakt wcześniejszej karalności, - prezentowana przez oskarżonego postawa w toku śledztwa i postępowania sądowego zmierzająca do mataczenia w sprawie i uniknięcia odpowiedzialności, <p>na korzyść oskarżonego przemawiał:</p> <ul style="list-style-type: none"> -fakt, iż sam wypuścił pokrzywdzoną, a okres, przez jaki była ona pozbawiona wolności, nie był szczególnie długi, - fakt prowadzenia ustabilizowanego trybu życia, - respektowanie obowiązującego porządku

			prawnego po wniesieniu aktu oskarżenia do sądu.
D. K.	III.	III.	<p>na niekorzyść oskarżonego przemawiały:</p> <ul style="list-style-type: none"> - znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, - stopień nietrzeźwości, - rodzaj dobra prawnie chronionego, w które godziło jego działanie, - fakt wcześniejszej karalności, - uprzednia /dwukrotna/ karalność za czyn z art. 178a § 1 k.k. - kierowanie pojazdem po drodze publicznej - prezentowana przez oskarżonego postawa w toku śledztwa i przed sądem zmierzająca do mataczenia w sprawie i uniknięcia odpowiedzialności, <p>na korzyść oskarżonego przemawiały:</p> <ul style="list-style-type: none"> - prowadzenie ustabilizowanego trybu życia, - respektowanie obowiązującego porządku prawnego po wniesieniu aktu oskarżenia do sądu.
D. K.	VI.	VI.	Przesłanki wskazane w art. 85a k.k., a ponadto odstępowanie czasowe pomiędzy popełnieniem poszczególnych czynów

			oraz okoliczność, iż zachowania oskarżonego godziły w różne dobra prawnie chronione, przemawiały za wymierzeniem D. K. kary łącznej pozbawienia wolności z zastosowaniem zasady asperacji.
D. K.	IV.	I. i III.	Na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzeczono w stosunku do D. K. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów w ruchu lądowym na okres 5 lat. Ustalając rozmiar orzeczonego zakazu sąd miał na uwadze przede wszystkim sam charakter czynu przypisanego oskarżonemu, stopień jego nietrzeźwości oraz wcześniejszą - dwukrotną karalność za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.
D. K.	V.	I. i III.	Na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeczono od D. K. świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W ocenie sądu orzeczenie tego środka karnego pozwoli dodatkowo spełnić cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, a także zrealizuje potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie uwzględni ono także charakter czynu przypisanego

			oskarżonemu oraz jego sytuację majątkową.
5. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. K.	VII	VII	Na podstawie art. 63 § 1 k.k. D. K. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczony został okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 16 lutego 2019 r. od godz. 13:45 do dnia 17 lutego 2019 r. do godz. 16:08 oraz od dnia 30 sierpnia 2019 r. od godz. 22:00 do dnia 22 czerwca 2020 r. do godz. 13:20.
D. K.	VIII	VIII	Na podstawie art. 63 § 4 k.k. D. K. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów w ruchu lądowym zaliczony został okres zatrzymania prawa jazdy o nr (...) od dnia 17 lutego 2019 r. do dnia 28 lipca 2021 r.
6. inne zagadnienia			
7. Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

IX.	O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., a o opłacie na podstawie ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.	
X.	Na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, sąd orzekł o wynagrodzeniu obrońcy z urzędu oskarżonego, albowiem zgodnie z jego oświadczeniem, koszty te nie zostały pokryte zarówno w całości, jak i też w części i związane były z etapem postępowania przygotowawczego i sądowego. Mając na uwadze duży nakład pracy obrońcy w sprawie oraz dość obszerny materiał dowodowy, sąd zasądził wynagrodzenie w podwyższonej stawce, tj. w wysokości 150 % stawki minimalnej.	
7. Podpis		